

*Controleprocedure op het verblijf in
het buitenland voor genietters van een
Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) en voor
genietters van een Gewaarborgd Inkomen (GI)*

Controleprocedure op het verblijf in het buitenland voor genietters van een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) en voor genietters van een Gewaarborgd Inkomen (GI)

Sinds 1 juli 2019 trad een nieuwe controleprocedure op het maximale verblijf van 29 dagen per kalenderjaar in het buitenland in werking. De klachten die de Ombudsman Pensioenen hierover ontving waren in de helft van de gevallen ongegrond, de andere helft gegrond. In dit hoofdstuk bespreken we de meest significante klachten. De Ombudsman stelde vast dat de FPD zich soepel opstelde inzake de controle op het verblijf. Zo heeft de Federale Pensioendienst de controles vanaf april 2020 ingevolge de coronacrisis en dan meer in het bijzonder de in dit kader opgelegde quarantainemaatregelen opgeschort. Hij stelde ook vast dat de pensioendienst op een constructieve en billijke wijze binnen de mogelijkheden van het wettelijk kader omgaat met de klachten wanneer de Ombudsman een bemiddelingsvoorstel formuleert.

Daarenboven stelt de Ombudsman vast dat hij zelf een meerwaarde kan leveren door de gepensioneerde bij te staan in het leveren van het bewijs bij een onterechte schorsing van de IGO. Zo wees de Ombudsman Pensioenen een gepensioneerde die moeilijk te been was en vreesde zich niet tijdig naar het gemeentehuis te kunnen begeven omdat hij afhankelijk was van vervoer door derden (in dit geval zijn zoon) op de mogelijkheid gebruik te maken van het sociaal vervoer georganiseerd door de gemeente om zich binnen de vooropgestelde tijdsspanne naar het gemeentehuis te begeven. De Ombudsman beveelt op basis van de ontvangen klachten aan om de wetgeving betreffende de controleprocedure aan te passen, met name de gemeente rechtstreeks aan de FPD te laten melden dat betrokkene zich heeft aangemeld op het gemeentehuis. Dit ten einde onterechte schorsingen te voorkomen doordat er geen tijd verloren gaat ingevolge de verzending van het verblijfsbewijs en de verwerking ervan. Dit bespaart tevens voor de gepensioneerde administratieve last.

Tot slot herhaalt de Ombudsman Pensioenen zijn aanbeveling om de wijze waarop de dagen van verblijf in het buitenland dienen geteld te worden duidelijk te definiëren en breidt deze aanbeveling uit tot de wetgeving op het Gewaarborgd Inkomen. Tevens beveelt hij aan de wetgeving op dit punt en op het vlak van de sanctie bij de overschrijding van het maximumverblijf in het buitenland in beide reglementeringen te harmoniseren.

Inleiding

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die sinds juni 2001 bestaat (en die op die datum in de plaats is gekomen van het Gewaarborgd Inkomen voor bejaarden), is een sociale bijstandsuitkering die bedoeld is om het inkomen aan te vullen van degenen die ouder zijn dan 65 jaar en waarvan het pensioen onder een bepaalde drempel ligt.

De IGO wordt volledig gefinancierd door de staat. De toekenning en de betaling ervan zijn aan voorwaarden gebonden. Wij beperken ons hier tot de voorwaarden verbonden aan de betaling van de IGO.

De IGO wordt betaald zolang de begunstigde zijn hoofdverblijfplaats heeft in België en daar gewoonlijk en hoofdzakelijk verblijft en niet meer dan 29 kalenderdagen per kalenderjaar in het buitenland verblijft.

Gelet op de aard van het voordeel (de Inkomensgarantie voor Ouderen is een sociale bijstandsuitkering) zijn controles om na te gaan of aan deze voorwaarde wordt voldaan dan ook gerechtvaardigd. De verblijfsvoorwaarde wordt regelmatig gecontroleerd door de FPD (gemiddeld één keer per jaar): bij

deze gelegenheid gaat de pensioendienst na of de gepensioneerde nog steeds in België verblijft en of hij of zij niet tijdelijk in het buitenland heeft verbleven.

Controleprocedure IGO tot en met juni 2019

De begunstigde van de IGO ontving elk jaar een in te vullen verblijfsbewijs dat per gewone post naar zijn adres werd gestuurd. Hij was verplicht dit te ondertekenen en zich aan te bieden bij de gemeente voor een stempel waaruit bleek dat hij inderdaad op het grondgebied aanwezig was. Hij diende dit document terug te sturen binnen de 30 dagen.

Er werd geen herinnering verstuurd en bij gebrek aan een reactie binnen de 30 dagen werd de IGO automatisch geschorst.

Als het document te laat werd teruggestuurd, werd de IGO opnieuw uitbetaald vanaf de maand volgend op de datum van het verblijfsbewijs.

Voor de vorige maanden (tussen de datum van verzending van het bewijs en de datum van terugkeer) bleef de IGO geschorst, tenzij de gepensioneerde aan de FPD een afdoende bewijs leverde van zijn aanwezigheid in België (o.a. bewijs van geleverde medische zorgen).

Opgemerkt moet worden dat bij een schorsing van meer dan 6 maanden, het recht op de IGO werd ingetrokken. Om het opnieuw te verkrijgen, moest de gepensioneerde een nieuwe aanvraag indienen.

De Ombudsdienst ontving regelmatig klachten (meerdere per maand) over problemen in verband met deze controleprocedure en de toepassing ervan.

In meer dan de helft van de gevallen had de klacht betrekking op het niet ontvangen van het document (verlies door de post, document dat in de verkeerde brievenbus¹ werd achtergelaten, tijdelijk verblijf in het ziekenhuis, verblijf bij familieleden in België, enz.) en de gevolgen hiervan: stopzetting van de IGO en de noodzaak om de nodige bewijsstukken (bewijs van medische verzorging, terugbetalingsattesten van de mutualiteit, ...) te leveren, wat niet altijd zo eenvoudig is.

Gelet op het feit dat het vaak onduidelijk was of de IGO-genieter al dan niet het levensbewijs per post ontvangen had, heeft de Ombudsdienst Pensioenen meerder malen in bemiddelingsvoorstellen gevraagd om de procedure aan te passen zodat de onduidelijkheid over het al dan niet ontvangen hebben van het verblijfsbewijs zou verdwijnen: dit door bijvoorbeeld het verblijfsbewijs aangetekend te versturen. Doch de FPD is hierop voor de wetwijziging nooit willen ingaan (onder andere uit kostenoverwegingen).

De nieuwe procedure voor de controle op de verblijfplaats is ingevoerd met ingang van 1 juli 2019.²

Wij citeren eerst de nieuwe versie van artikel 42 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001, dat gewijd is aan de betalingsvoorwaarden van de IGO met als ingangsdatum 1 juli 2019:

“Art. 42. § 1. De inkomensgarantie is slechts betaalbaar voor zover de gerechtigde zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft. Hiervoor moet de gerechtigde zijn hoofdverblijfplaats in België hebben en er bestendig en daadwerkelijk verblijven.

Met het oog op de betaling van de inkomensgarantie wordt met bestendig en daadwerkelijk verblijf in België gelijkgesteld

1° het verblijf in het buitenland gedurende ten hoogste negenentwintig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar;

2° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar of langer, ten gevolge van een toevallige en tijdelijke opname in een ziekenhuis of een andere instelling voor zorgverstrekking;

3° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar of langer, voor zover uitzonderlijke omstandigheden dit verblijf wettigen en op voorwaarde dat het Beheerscomité van de Federale Pensioendienst hiertoe de toelating heeft verleend.

¹ Wat zich voornamelijk voordoet in grote appartementsgebouwen waar de post nog wel eens in de brievenbus van een buur wordt gedeponereerd.

² Koninklijk besluit van 30 maart 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen en van het koninklijk besluit van 13 augustus 2011 betreffende de betaling van de door de Rijksdienst voor Pensioenen betaalde uitkeringen.

Onverminderd de bepalingen van het tweede lid, 2°, wordt de uitbetaling van de inkomensgarantie geschorst voor elke kalendermaand tijdens welke de gerechtigde niet ononderbroken in België verblijft en dit vanaf de maand tijdens welke de in het tweede lid, 1° bedoelde periode wordt overschreden.

§ 2. De inkomensgarantie voor ouderen vervalt zodra de gerechtigde voor een ononderbroken periode van meer dan zes maanden in het buitenland verblijft of niet meer ingeschreven is in een Belgische gemeente.

Het verblijf in het buitenland voor een ononderbroken periode van meer dan zes maanden wordt vastgesteld ofwel op basis van de afvoering van ambtswege in toepassing van artikel 8 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en identiteitskaarten ofwel op basis van feiten. Ingeval van vaststelling op basis van feiten kan de gerechtigde het tegenbewijs leveren dat hij werkelijk in België verbleef.

Bij zijn terugkeer kan hij overeenkomstig de bepalingen van afdeling 1 en 2 van hoofdstuk 2 opnieuw een aanvraag indienen.

§ 3. De gerechtigde op de inkomensgarantie die het Belgische grondgebied verlaat is verplicht de Dienst daarvan voorafgaandelijk in te lichten. Hetzelfde geldt voor de gerechtigde die op ononderbroken wijze gedurende meer dan 21 kalenderdagen verblijft in een andere verblijfplaats in België dan zijn hoofdverblijfplaats.

Wanneer de gerechtigde de verplichting bedoeld in het eerste lid om voorafgaandelijk de Dienst in te lichten in geval van vertrek naar het buitenland niet respecteert, wordt de betaling van de inkomensgarantie geschorst gedurende een kalendermaand, onverminderd de schorsing van de inkomensgarantie voorzien in paragraaf 1, derde lid. Hiertoe houdt de Dienst elke maand 10 % van het maandbedrag van de inkomensgarantie in tot het bereiken van het bedrag overeenstemmend met één maand inkomensgarantie.

§ 4. De controle op de bepalingen van paragrafen 1, 2 en 3 gebeurt ten minste eenmaal per jaar voor ten minste 80% van de gerechtigden op de inkomensgarantie volgens de procedure voorzien in het tweede en derde lid.

De afgifte van het controledocument gebeurt op de hoofdverblijfplaats van de gerechtigde of op de daadwerkelijke tijdelijke verblijfplaats in België meegedeeld aan de Dienst krachtens paragraaf 3, in de handen van de gerechtigde zelf, na vertoon van zijn geldige identiteitskaart. In geval van afwezigheid van de gerechtigde worden twee andere pogingen tot afgifte van het controledocument ondernomen binnen een termijn van 21 kalenderdagen vanaf de datum van de eerste poging. Indien, bij de derde en laatste poging tot afgifte van het controledocument de gerechtigde nog steeds afwezig is, wordt een verblijfsbewijs gedeponneerd in de brievenbus van de gerechtigde. Binnen de vijf werkdagen die volgen op de datum van het deponeren, biedt de gerechtigde zich in persoon en in bezit van zijn identiteitskaart aan bij het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats, waar zijn aanwezigheid op het grondgebied wordt bevestigd door de bevoegde ambtenaar op het verblijfsbewijs en stuurt hij het ingevulde verblijfsbewijs terug naar de Dienst binnen deze termijn, waarbij de poststempel geldt als bewijs.

Indien het verblijfsbewijs niet werd ingevuld en/of teruggestuurd naar de Dienst binnen de termijn van vijf werkdagen voorzien in het tweede lid, wordt de begunstigde verondersteld niet meer in België te hebben verbleven, naargelang het geval, sinds de datum van de eerste poging tot afgifte van het controledocument of sinds de datum van zijn vertrek naar het buitenland in geval van verblijf in het buitenland, ongeacht of hij al dan niet zijn data van vertrek en terugkeer aan de Dienst heeft meegedeeld en de betaling van de inkomensgarantie wordt geschorst. De gerechtigde die langer in het buitenland heeft verbleven dan de duur bedoeld in paragraaf 1, tweede lid, 1°, licht, spontaan en zonder termijn, de Dienst in van zijn terugkeer op het Belgische grondgebied. De Dienst start onmiddellijk de controleprocedure voorzien in het tweede en derde lid.

Na bevestiging van de aanwezigheid van de gerechtigde op het Belgische grondgebied, herneemt de Dienst de betaling van de inkomensgarantie vanaf de eerste dag van de maand die volgt op deze tijdens welke hij deze bevestiging heeft bekomen.

De controleprocedure voorzien in het tweede en derde lid is niet van toepassing op de gerechtigden die opgenomen zijn in een rusthuis, rust- en verzorgingstehuis of in een psychiatrische verzorgingsinstelling in België.”

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de nieuwe procedure tegemoet komt aan deze verzuchting van de Ombudsman Pensioenen om te kunnen achterhalen of een verblijfsbewijs werd bezorgd bij de IGO-genieter. In de nieuwe procedure is het posten van het verblijfsbewijs (nadat de postbode zich driemaal heeft aangeboden) in de brievenbus bij de IGO-genieter traceerbaar bij Bpost.

1. De meest markante klachten sinds het in voege treden van de nieuwe controle procedure:

1. Te lange termijn alvorens de Inkomensgarantie voor ouderen terug in betaling wordt gesteld nadat bleek dat deze ten onrechte geschorst was

DOSSIER 33860

In oktober 2019 voerde de FPD een controle uit op het verblijf van sommige IGO gerechtigden in België. Zo werd de heer Saran gecontroleerd. De nieuwe controleprocedure die in juli 2019 in voege trad werd toegepast.

Nadat de postbode zich driemaal zonder succes op het adres van betrokkene aanmeldde, liet hij een controledocument verblijfsbewijs in de bus van de heer Saran achter. Vanaf dit ogenblik heeft de gerechtigde op een IGO vijf werkdagen de tijd om zich met het document bij het gemeentebestuur aan te bieden en het door de gemeente ingevulde verblijfsbewijs terug te sturen naar de pensioendienst. De poststempel geldt als bewijs.

In het geval van de heer Saran was het controledocument verblijfsbewijs weliswaar gedateerd op 24 oktober 2019 maar werd het slechts op 29 oktober 2019 door de postbode in zijn bus gedeponneerd.

De heer Saran meldt zich met het verblijfsbewijs bij het gemeentebestuur aan op 5 november 2019 (datumstempel van de gemeente). Dezelfde dag nog stuurt hij per aangetekend schrijven het controledocument verblijfsbewijs naar de FPD. De FPD ontvangt het controledocument verblijfsbewijs op 8 november 2019. Doch het duurt nog tot 12 november 2019 voordat het controledocument op de juiste dienst bij de FPD wordt verwerkt (validatie).

Indien het controledocument verblijfsbewijs onmiddellijk -lees de dag van ontvangst bij de FPD- was verwerkt dan was de IGO in november 2019 in principe niet geschorst geweest. Door het feit echter dat de registratie van het document door de FPD nog een paar dagen in beslag nam, werd de betaling van de IGO stopgezet.

Op 13 november 2019 ontvangt betrokkene van de FPD de melding dat zijn IGO opnieuw in betaling gegeven wordt. De FPD had immers erkend dat de IGO ten onrechte geschorst was ingevolge de combinatie van het logistiek probleem bij Bpost (waardoor de datum waarop het controledocument verblijfsbewijs in de brievenbus van betrokkene had moeten gestoken verschilde van de datum dat het document door de postbode effectief in de brievenbus van betrokkene werd gestoken) met de tijd die verstreken was tussen het verzenden van het document controle levensbewijs door de heer Saran en de validatie ervan bij de FPD.

Op 26 november 2019 had betrokkene het achterstallig bedrag van de IGO nog steeds niet ontvangen. Deze opeenvolging van omstandigheden had voor heer Saran negatieve financiële gevolgen (bankkosten omdat zijn rekening in het rood belandde). Hij diende dan ook die dag een klacht in bij de Ombudsdienst Pensioenen.

Door de bemiddeling van de Ombudsdienst Pensioenen werd het achterstallig IGO bedrag, zijnde 303,55 euro, op 9 december 2019 gestort.

Het opnieuw in betaling zetten van de IGO duurt vaak erg lang (tot 2 maanden!), wat de problemen van mensen die al met beperkte financiële middelen worden geconfronteerd, nog verergert.

De Ombudsman beveelt op basis van deze klacht aan om de wetgeving betreffende de controleprocedure aan te passen, met name de gemeente rechtstreeks aan de FPD te laten melden dat betrokkene zich heeft aangemeld op de gemeentehuis. Dit teneinde onterechte schorsingen te voorkomen doordat er zo geen tijd verloren gaat ingevolge de verzending van het verblijfsbewijs (vooral wanneer deze per post plaats vindt) en de verwerking ervan. Dit bespaart tevens voor de gepensioneerde administratieve last.

2. Kinderziekte: technisch probleem bij het ontvangen van de ingezonden verblijfsbewijzen per mail

DOSSIER 33757

De FPD voerde een controle uit of mevrouw Olivier die een IGO genoot wel degelijk in België verbleef.

Nadat de postbode zich een aantal keren zonder succes bij haar had aangeboden werd een “verblijfsbewijs” in haar bus achtergelaten op 26 september 2019.

Op 27 september 2019 heeft betrokkene zich aangemeld bij de gemeente om het controledocument levensbewijs te laten invullen. Het verblijfsbewijs werd meteen via mail aan de FPD bezorgd.

Niettemin ontving mevrouw Olivier op 7 oktober 2019 de melding dat haar IGO zou geschorst worden daar zij het controledocument verblijfsbewijs niet tijdig had overgemaakt.

Betrokkene heeft op 11 oktober 2019 voor de eerste keer hierover haar beklag gedaan bij de FPD. Op 15 oktober 2019 heeft zij zich naar de FPD verplaatst teneinde ook ter plaatse haar beklag te doen.

Onderzoek bij de FPD wees uit dat de mailbox waarnaar de verblijfsbewijzen kunnen gestuurd worden technische problemen kende. Hierdoor werden de ontvangen mails met vertraging behandeld. Ten onrechte was de melding vertrokken dat de IGO diende geschorst te worden en werd de IGO ook effectief ten onrechte geschorst.

Op 17 oktober erkende de FPD dit probleem en heeft hij het nodige gedaan om hieraan te verhelpen. Tevens heeft de FPD zijn verontschuldiging aangeboden. Rond 25 oktober 2019 werd de IGO opnieuw uitbetaald.

3. Vervallen identiteitskaart

DOSSIER 33899

Mevrouw Cools geniet een IGO sedert 1 november 2018. In september 2019 werd gecontroleerd of zij aan de verblijfsvoorwaarde in België voldeed. De postbode belde aan bij mevrouw Cools die aanwezig was en de deur opende.

Doch de postbode weigerde om haar aanwezigheid te bevestigen omdat hij vaststelde dat haar identiteitskaart vervallen was. Hij heeft zich nadien niet meer aangeboden (hij diende zich bijgevolg slechts één keer aan in plaats van de voorziene drie keren). Wel liet de postbode op 26 september 2019 een controledocument verblijfsbewijs achter in de bus.

Mevrouw Cools diende dit controledocument verblijfsbewijs te laten valideren door het gemeentebestuur en terug te sturen naar de FPD.

Omdat zij slecht te been is en haar identiteitskaart vervallen was, heeft zij eerst aan de stad Brussel gevraagd dat een ambtenaar bij haar langs zou komen. De ambtenaar bood zich bij haar thuis aan op 8 oktober 2019. Hij noteerde haar aanvraag tot vervanging van haar identiteitskaart en hij gaf haar een attest van deze aanvraag.

Uiteindelijk heeft mevrouw Cools zich op 21 oktober 2019 door haar zoon per auto naar het stadhuis laten voeren. Daar werd de nieuwe identiteitskaart afgeleverd en het controledocument verblijfsbewijs ingevuld.

Op 15 november 2019 diende mevrouw Cools schriftelijk bij de FPD een klacht in teneinde de schorsing van haar IGO te herzien gelet op het hoger geschetste feitenrelaas.

Op 29 november 2019 antwoordde de klachtendienst van de FPD haar dat hij bij zijn standpunt bleef. Voor de klachtendienst van de FPD was het bewijs niet geleverd dat zij in België verbleven had en werd de IGO voor de maand september 2019 terecht niet betaald. De klachtendienst voegde eraan toe dat dit bewijs nog altijd kan geleverd worden door bijvoorbeeld een doktersattest.

Ontsteld door dit antwoord dat geenszins rekening hield met de door betrokkene voorgelegde uitleg riep mevrouw Cools de hulp van de Ombudsman in.

De Ombudsman merkte ten eerste op dat voor de maand september 2019 de IGO wel degelijk werd uitbetaald. Het antwoord van de klachtendienst van de FPD dat voor september 2019 de schorsing van de betaling van de IGO behouden bleef was foutief daar voor de maand september 2019 de betaling van de IGO effectief had plaatsgevonden. De schorsing van de betaling betrof immers de maand oktober 2019.

Het antwoord van de klachtendienst van de FPD veroorzaakte derhalve nog meer ongerustheid bij betrokkene (angst dat ook de IGO voor de maand september 2019 nog zou teruggevorderd worden).

De Ombudsdienst Pensioen vroeg aan de FPD om rekening te houden met het feitenrelaas en voegde ter staving de aanvraag tot het bekomen van een nieuwe identiteitskaart die door mevrouw Cools evenals door de ambtenaar van de stad ondertekend was op 8 oktober 2019 toe.

Na bemiddeling door de Ombudsman heeft de FPD haar aanwezigheid in België aanvaard. De IGO van de maand oktober werd kort daarna betaald. Ook de betaling van de IGO gedurende de maand september 2019 bleef gehandhaafd.

4. Gepensioneerde bij te staan in het leveren van het bewijs bij een onterechte schorsing van de IGO

DOSSIER 33757

Zoals reeds vermeld onder de rubriek “Kinderziekte: technisch probleem bij het ontvangen van de ingezonden verblijfsbewijzen per mail” voerde de FPD een controle uit bij mevrouw Olivier om na te gaan of ze wel degelijk in België verbleef en dus de IGO terecht werd uitbetaald.

Nadat de postbode zich een aantal keren zonder succes aanbood werd een verblijfsbewijs in haar bus achtergelaten op 26 september 2019. Mevrouw Olivier dient zich bijgevolg aan te melden bij het gemeentehuis om het controledocument verblijfsbewijs te laten invullen.

Betrokkene doet haar beklag. Ze schrijft: “uw procedure heeft mij ertoe verplicht om beroep te doen op iemand anders die een auto heeft om mij naar het gemeentehuis te brengen. Ik ben sedert jaren ernstig ziek en elke verplaatsing kost mij veel moeite en vergt de hulp van derden. (...) Ik kan mij maar met veel moeite verplaatsen zowel naar het gemeentehuis als naar de FPD ... Wat moet ik doen? Help mij AUB want ik hang volledig van de IGO af.”

De Ombudsman Pensioenen wees mevrouw op de mogelijkheid om tegen een kleine vergoeding beroep te doen op het sociaal vervoer van haar gemeente voor haar verplaatsingen naar de gemeente. Op deze wijze kan zij, zonder zich zorgen te moeten maken of haar zoon wel tijdig tijd kan vrijmaken om met haar naar het gemeentehuis te rijden zodat zij binnen de termijn die door de wetgever wordt opgelegd (5 werkdagen), het afgestempelde controledocument verblijfsbewijs terugsturen aan de FPD.

5. Hoe de dagen van verblijf in het buitenland tellen bij Inkomensgarantie voor Ouderen en bij Gewaarborgd Inkomen?

In het Jaarverslag 2018 op pagina 59 vaardigde de Ombudsman Pensioenen een algemene aanbeveling aan de wetgever uit om duidelijk te definiëren wat onder “ten hoogste negentwintig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar verblijf in het buitenland” in de wetgeving op de Inkomensgarantie voor Ouderen dient verstaan te worden. Meer in het bijzonder: telt de dag van vertrek en aankomst wel of niet mee?

Aanleiding hiervoor was de verdeeldheid in de rechtspraak over hoe de dagen van verblijf in het buitenland dienen geteld te worden. De Ombudsman Pensioenen stootte immers op een aantal vonnissen die de administratieve praktijk van de Federale Pensioendienst (o.a. Arbrb. Antwerpen 16 juni 2016, onuitg.) bevestigden, weliswaar zonder verdere argumentatie doch enkel verwijzend naar het desbetreffende wetsartikel.

Een recenter vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 31 oktober 2017 stelde dat de dag van vertrek en de dag van aankomst niet mochten worden meegeteld om de duur van het verblijf in het

buitenland te bepalen. Verder werd in dit vonnis geargumenteed dat de wetgeving duidelijk voorziet dat enkel rekening mag gehouden worden met volledige dagen van verblijf in het buitenland. Een duur die in dagen verwoord wordt, wordt niet in uren geteld.

In dit vonnis werd gesteld dat de wetgeving niet voorziet dat elke begonnen dag van verblijf in het buitenland geldt als één dag. Tot slot werd er naar analogie met artikel 52 Gerechtelijk Wetboek gesteld dat de termijn moet worden geteld van middernacht tot middernacht, zodat het niet nodig is om een deel van de dag van vertrek en een ander deel van de dag van aankomst te laten tellen voor een volledige dag.

De FPD opteert voor de interpretatie dat zowel de dag van vertrek als de dag van aankomst moeten meetellen.

Volgens de Ombudsman Pensioenen zou een strikte toepassing van deze interpretatie er eigenlijk toe moeten leiden –zonder te stellen dat de FPD ook strikt deze interpretatie volgt– dat een gepensioneerde reeds het verblijf³ van een daguitstap moet melden aan de pensioendienst. Ook de ongerustheid bij de gepensioneerde over het feit of ze nu al dan niet een daguitstap naar het buitenland zonder overnachting en of ze al dan niet boodschappen in het buitenland mogen gaan doen, zou met een duidelijke wettekst weggenomen zijn.

Op 17 december 2019 stelde mevrouw Fonck een parlementaire vraag aan de Minister van Pensioenen over dit item⁴. In artikel 42, § 3 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001 staat immers vermeld dat “de gerechtigde op een inkomensgarantie die het Belgisch grondgebied verlaat verplicht is de FPD daarvan voorafgaandelijk in te lichten.” Zij merkte op: “Die verplichte voorafgaande kennisgeving is bijzonder lastig voor de grensbewoners en in het bijzonder voor de burgers van de Duitstalige Gemeenschap. In die regio’s steken er veel mensen dagelijks de grens over om boodschappen te doen of om hun familie te bezoeken. Voor elke verplaatsing zijn die mensen verplicht de Federale Pensioendienst daarover te informeren.”

In antwoord hierop stelde de Minister van Pensioenen: “Voormeld koninklijk besluit voorziet dat elke IGO-begunstigde zijn hoofdverblijfplaats moet hebben in België waar hij daadwerkelijk en bestendig moet verblijven. Een verblijf in het buitenland gedurende maximaal 29 kalenderdagen (al dan niet opeenvolgend) per kalenderjaar wordt gelijkgesteld met het daadwerkelijk en bestendig verblijven. De doelstelling van de verplichting tot voorafgaande melding van ieder verblijf in het buitenland is het nagaan of de IGO-begunstigde wel degelijk deze voorwaarde naleeft. De IGO-begunstigde moet dus niet elke keer aangeven wanneer hij zich buiten het Belgisch grondgebied verplaatst, maar enkel wanneer er sprake is van een verblijf in het buitenland.”

Ondertussen zijn we twee jaar verder. Wat is nu de stand van zaken? Een duidelijke wettekst is er tot op heden niet. De FPD blijft bij zijn interpretatie dat zowel de dag van vertrek als aankomst moeten meetellen. Een positief aspect is dat de communicatie van de FPD hierover klaar en duidelijk is.

Verder menen we op basis van het hoger geciteerde antwoord van de Minister van Pensioenen te mogen afleiden dat “een verblijf” in het buitenland minstens een “overnachting” in het buitenland impliceert.

In 2020 ontving de Ombudsdienst Pensioenen geen enkele klacht meer over de wijze waarop de dagen verblijf in het buitenland moeten geteld worden in het kader van de Inkomensgarantie voor Ouderen. Merk hier wel op dat ingevolge de quarantainemaatregelen naar aanleiding van de coronacrisis niet alleen de grenzen voor een ganse tijd dicht waren maar dat ook de FPD de controle op het verblijf in het buitenland heeft opgeschort vanaf april 2020.

Bijgevolg is het dan ook nog helemaal niet zeker dat een duidelijke communicatie door de FPD over de dag van vertrek en de dag van aankomst evenals het antwoord van de Minister over welke verplaatsingen naar het buitenland in aanmerking komen de problemen van de voor interpretatie vatbare wetgeving definitief hebben opgelost.

Wel ontving de Ombudsdienst Pensioenen een klacht over dit onderwerp in het kader van het

3 Volgens het woordenboek van Dale dient onder “verblijf” verstaan te worden “zich ophouden”.

4 *Vr. en Antw.*, zittingsperiode 55, 2010-09, 17 december 2019 (Vr. nr. 17 van F. FONCK), p. 226- 228

Gewaarborgd Inkomen, de voorloper van de IGO (die eveneens bijstand verleent aan 65-plussers die een laag pensioen hebben en niet over voldoende financiële middelen beschikken). Wij bespreken deze klacht hieronder uitvoerig vermits de wetgeving betreffende het verblijf in het buitenland voor een GI-genieter niet identiek is aan de wetgeving voor het verblijf in het buitenland voor een IGO-genieter.

DOSSIER 33765

De feiten

Mevrouw Vaneyck ontving een schrijven van de Pensioendienst met de mededeling dat haar recht op Gewaarborgd Inkomen gedurende drie maanden ten onrechte werd uitbetaald omdat zij te lang in het buitenland verbleef.

Mevrouw Vaneyck kan hier niet akkoord mee gaan om verschillende redenen.

Zij begrijpt wel dat het genot van een GI niet strookt met een langdurig of veelvuldig verblijf in het buitenland. De reizen die zij ondernam zijn volgens haar evenwel van een andere aard: zij deed dit om als lid van het bestuur van een vzw met religieuze doelstellingen deel te nemen aan een internationale vergadering.

De reis werd dan ook volledig bekostigd door de vzw zodat zij haar beperkte bestaansmiddelen, met name het genot van een Gewaarborgd Inkomen, hiervoor niet diende aan te spreken.

De duur van de reis is in functie van de duur van de geplande vergaderingen. Daarenboven ondernam betrokkene als 80-jarige deze reis omdat ze samen met de andere leden van het bestuur van de VZW kon heen en terug reizen. Alleen zou betrokkene deze verplaatsing niet gemaakt hebben.

Maar als hoofdargument stelde zij zelf geen besef gehad te hebben dat de toegestane periode van verblijf in het buitenland overschreden was. Zij is zich van geen kwaad bewust. Zij meent immers de dagen van verblijf in het buitenland correct berekend te hebben. Volgens haar was er dan ook geen overschrijding.

Tot slot is mevrouw Vaneyck wel verontwaardigd dat indien zij de termijn van verblijf in het buitenland toch zou overschreden hebben -blijkbaar met 1 dag verblijf in het buitenland- een dergelijke kleine overschrijding een schorsing van de GI voor 3 maanden tot gevolg had.

Zij diende klacht in bij de FPD. De klachtendienst van de FPD antwoordde haar op 21 oktober 2019: “aangezien u in het totaal meer dan 26 dagen in het buitenland verbleef (de dag van vertrek en aankomst inbegrepen), vervalt het recht op het gewaarborgd inkomen tijdens elke maand waarin u in het buitenland verbleef. Concreet zijn dit de maanden maart, augustus en september 2019.” Vermits zij geen vrede kon nemen met dit antwoord diende zij een klacht in bij de Ombudsdienst Pensioenen.

Bedenkingen

Wij lijsten hieronder de belangrijkste feiten op:

- Mevrouw Vaneyck is 80 jaar;
- Zij verwittigde op 11 februari 2019 de FPD van een verblijf in het buitenland van 2 tot 9 maart;
- Op 27 juni 2019 verwittigt zij de FPD van een bijkomend buitenlands verblijf *vertrek op 10 augustus, terugkeer op 31 augustus 2019*;
- De aangekondigde reizen zijn in het kader van een opdracht voor een VZW: vrijwilligerswerk dus. Daarenboven worden de reizen bekostigd door de VZW;
- Ticketcontrole 1ste reis naar Zaragoza: heenreis op 2 maart 2019 vertrek 17:00 en aankomst 19 uur; terugreis op 9 maart 2019 om 19:25 en aankomst 21:30 uur;
- Ticketcontrole 2de reis naar Kigali : heenreis op 10 augustus om 10:25 en aankomst 18:50; terugreis op 31 augustus 20:05 uur en aankomst in Brussel 1 september om 06:35.

De FPD telt voor de 1ste reis 8 dagen buitenlands verblijf, voor de tweede reis 22 dagen. In totaal dertig dagen en dus een overschrijding van 1 dag.

Deze overschrijding heeft verregaande gevolgen voor de betaling van het GI. De FPD schorst de GI voor de maanden maart, augustus en september 2019, namelijk voor elke kalendermaand tijdens dewelke

de gerechtigde niet ononderbroken in België verbleef.

De FPD baseert zich hiervoor op de “oude” wetgeving met betrekking tot de betaling van het Gewaarborgd Inkomen, in het bijzonder artikel 63 van het KB van 29 april 1969 (aangepast bij KB van 22 januari 2002), wij citeren:

“Art. 63. Wordt geacht zijn werkelijke verblijfplaats, bedoeld in artikel 1, § 2, van de wet van 1 april 1969 tot instelling van een gewaarborgd inkomen voor bejaarden, in België te hebben, de gerechtigde die er zijn hoofdverblijfplaats heeft en er bestendig en daadwerkelijk verblijft.

Met het oog op de betaling van het gewaarborgd inkomen wordt met bestendig en daadwerkelijk verblijf in België gelijkgesteld:

*1° het verblijf in het buitenland gedurende minder dan dertig al dan niet opeenvolgende **dagen** per kalenderjaar;*

*2° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende **dagen** per kalenderjaar of langer, ten gevolge van een toevallige en tijdelijke opname in een ziekenhuis of een andere instelling voor zorgenverstreking;*

*3° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende **dagen** per kalenderjaar of langer, voor zover uitzonderlijke omstandigheden dit verblijf wettigen en op voorwaarde dat het beheerscomité van de Rijksdienst voor pensioenen hiertoe de toelating heeft verleend.*

Wanneer de in het tweede lid, 1°, bedoelde periode wordt overschreden en onverminderd de bepalingen van hetzelfde tweede lid, 2°, wordt de uitbetaling van het gewaarborgd inkomen geschorst voor elke kalendermaand tijdens welke de gerechtigde niet ononderbroken in België verblijft.

De gerechtigde op het gewaarborgd inkomen die het Koninkrijk verlaat is verplicht de Rijksdienst voor pensioenen voorafgaandelijk daarvan in te lichten met vermelding van de duur van zijn verblijf in het buitenland.(...)”

De betaling van het GI werd stopgezet voor de maanden september en oktober 2019, de betaling van het GI voor de maand maart 2019 wordt aan betrokkene aangetekend teruggevorderd op 29 oktober 2019.

Wij vergelijken met de IGO-wetgeving⁵ ter zake. Wij citeren:

“Art. 42. § 1. De inkomensgarantie is slechts betaalbaar voor zover de gerechtigde zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft. Hiervoor moet de gerechtigde zijn hoofdverblijfplaats in België hebben en er bestendig en daadwerkelijk verblijven.

Met het oog op de betaling van de inkomensgarantie wordt met bestendig en daadwerkelijk verblijf in België gelijkgesteld

*1° het verblijf in het buitenland gedurende ten hoogste negenentwintig al dan niet opeenvolgende **kalenderdagen** per kalenderjaar;*

2° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar of langer, ten gevolge van een toevallige en tijdelijke opname in een ziekenhuis of een andere instelling voor zorgverstreking;

3° het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende kalenderdagen per kalenderjaar of langer, voor zover uitzonderlijke omstandigheden dit verblijf wettigen en op voorwaarde dat het Beheerscomité van de Federale Pensioendienst hiertoe de toelating heeft verleend.

Onverminderd de bepalingen van het tweede lid, 2°, wordt de uitbetaling van de inkomensgarantie geschorst voor elke kalendermaand tijdens welke de gerechtigde niet ononderbroken in België verblijft en dit vanaf de maand tijdens welke de in het tweede lid, 1° bedoelde periode wordt overschreden.(...)”

Merk hier op dat bij de wet van 22 maart 2001 de inkomensgarantie voor ouderen ingesteld werd. Voor degenen die op dat moment gerechtigd waren op een gewaarborgd inkomen werd dit voordeel, behoudens uitzonderingen⁶, ambtshalve vanaf 1 juni 2001⁷ omgeschakeld naar de Inkomensgarantie voor Ouderen. Het Gewaarborgd Inkomen is een voordeel dat dus langzaam zal verdwijnen.

Het Gewaarborgd Inkomen van mevrouw Vaneyck werd op dat ogenblik niet vervangen door de Inkomensgarantie voor Ouderen.

De wetgeving van de Inkomensgarantie voor Ouderen was aanvankelijk, zeker voor wat betreft de

5 Koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen.

6 Ingeval de berekening van het GI voordeliger was dan de IGO (op basis van de gekende bestaansmiddelen).

7 Artikel 16. § 1: “Het aan de gerechtigde toegekende Gewaarborgd Inkomen wordt op de datum waarop deze wet in werking treedt, ambtshalve vergeleken met de Inkomensgarantie die aan de gerechtigde zou worden toegekend in toepassing van deze wet.”

verblijfsvoorwaarde, gelijklopend met deze van het GI. Doch de regelgeving van de IGO onderging een normale evolutie, terwijl de “oude” regelgeving met betrekking tot het Gewaarborgd Inkomen enkel de noodzakelijke aanpassingen (bedragen, etc..) volgde.

Wij stellen bij de vergelijking het volgende vast:

- De GI-wetgeving geeft geen uitsluitel over de dagen van vertrek en terugkeer.
- De wetgeving GI verwijst naar *dagen* terwijl de wetgeving IGO verwijst naar *kalenderdagen*.
- Bijkomend is de wetgeving IGO minder streng voor wat betreft de berekening van de te schorsen maanden.
- Er is een verschil van één maand extra schorsing in de GI wetgeving (3 maanden) in vergelijking met de IGO wetgeving (in dit dossier 2 maanden schorsing).

Kijken we eerst even naar de wetgeving op de IGO. Wanneer er gesproken wordt over kalenderdagen is het logisch om deze te rekenen als de dagen die verschijnen op de kalender. 29 kalenderdagen is van 1 tot 29 september, het uur op zich speelt hier geen rol. De kalenderdag begint immers om 0:00 uur en eindigt om 24:00 uur.

Maar de GI-wetgeving spreekt over dagen en niet over kalenderdagen.

De vraag stelt zich dus op welke manier deze dagen moeten gerekend worden. Dit te meer daar betrokkene in haar klacht stelde dat het totaal niet duidelijk was in de communicatie van de FPD hierover naar de rechthebbende op de GI / IGO.

Er kan verdedigd worden dat vermits men spreekt over dagen, dat het gaat over periodes van 24 uur. In het geval van betrokkene zou dat betekenen dat zij:

- Vertrekt op 2 maart om 17:00 uur en ietsje meer dan 7 dagen later (9 maart) terug is om 21:30 uur.
- Vertrekt op 10 augustus om 10:25; 22 keer 24 uur later tellen wij 1 september 10:25. Betrokkene was terug op 1 september om 6:35 en dus bijgevolg *geen 22 dagen* later.

Ook de communicatie op de verblijfsbewijzen leek ons niet duidelijk. De aangifte (verblijfsbewijs) is voor interpretatie vatbaar. Wij verduidelijken met een concreet voorbeeld uit haar dossier, in het bijzonder de wijze waarop de termijn van verblijf in het buitenland bevestigd wordt en de wijze waarop zij hier voor de eerste keer⁸ antwoordt:

1 Ik heb dit jaar al in het buitenland verbleven: NEE JA (vul dan ook de tabel in)

Ik ga dit jaar nog in het buitenland verblijven: NEE JA (vul dan ook de tabel in)

Datum van vertrek	Adres in het buitenland	Datum van terugkeer
2/03/2019	Monasterio de la Resurreccion Calle San Teobaldo 3 Zaragoza, Spanje	9/03/2019
19/08/2019	Musukali, Rwanda	31/08/2019

2 Ik ben dit jaar al in een verplegingsinrichting of rusthuis opgenomen: NEE JA (vul dan ook de tabel in)

Over de data van vertrek is er geen interpretatie mogelijk, doch over de datum van terugkeer kan er wel degelijk één en ander gezegd worden.

Reis naar Zaragoza: vertrek op 2 maart om 17:00 uur en terugkeer op 9 maart 2019 (om 19:25 of is het 21:30 zie hoger).

Reis naar Kigali: vertrek op 19 augustus en “terugkeer” of moeten we zeggen “terugkeren” op 31 augustus, doch pas aankomst in België op 1 september.

Het feit dat er gesproken wordt over terugkeer kan ons inziens evengoed wijzen op de aanvang van de terugreis. Ter staving citeren wij ter zake de definitie van terugkeer zoals die voorkomt in het

⁸ Achteraf is er nog een wijziging gebeurd voor wat betreft de vertrekdatum (10 augustus). Zij heeft de FPD hier later, maar wel degelijk voorafgaand aan haar vertrek, correct van op de hoogte gesteld. Wij citeren uit haar e-mail van 27 juni 2019: “Aangifte buitenlandse reis: Ik reis van 10/08/2019 tot 31/08/2019 naar DR Congo en Rwanda, voor een bezoek aan onze zuster gemeenschappen daar, als bestuurder van de koepel-vzw.”

standaardwerk voor het begrip van de Nederlandse taal, namelijk “Van Dale”:

“te·rug·keer (de; m)

het terugkeren te·rug·ke·ren (keerde terug, is teruggekeerd) weer naar de plaats gaan vanwaar je gekomen bent”

De term “terugkeer” is zonder meer verwarrend. Eigenlijk zou er moeten staan “datum van aankomst in België”, want het is wel degelijk de datum van aankomst in het thuisland die in rekening gebracht wordt - en wat ons ook een logische datum lijkt in een wetgeving waar gesproken wordt over dagen (en waarbij zoals reeds hoger aangehaald er kan verdedigd worden dat een dag een periode van 24 uur behelst) - en niet de datum van terugkeer naar België.

Wij stellen vast dat het aanvaardbaar is en zelfs waarschijnlijk dat mevrouw Vaneyck (en vermoedelijk ook nog andere gepensioneerden) hierdoor op het verkeerde been kon gezet worden wanneer zij zich baseerde op de wijze waarop deze gegevens gevraagd worden.

Immers bij de originele aangifte van haar reis gaf zij duidelijk de datum van terugkeer aan, namelijk 31 augustus. Dit wil tevens zeggen dat zij zelf bij het tellen van de dagen vermoedelijk ook rekening gehouden heeft met de datum van terugkeer, zijnde 31 augustus.

De Ombudsdienst Pensioenen vroeg derhalve in een bemiddeling aan de FPD de ene dag dat betrokkene het toegelaten verblijf in het buitenland had overschreden –althans volgens de interpretatie van de FPD- niet in aanmerking te nemen gelet op de wijze waarop de gegevens opgevraagd werden.

Bovendien onderneemt zij deze reizen al jaren en vulde al die jaren steeds nauwgezet en zeer integer de verblijfsbewijzen in. Zij gaf in die jaren steeds vooraf nauwgezet het verblijf in het buitenland weer, ook de eventuele wijzigingen. Dit pleit voor de geloofwaardigheid van betrokkene, met name dat zij wel effectief dacht geen overschrijding te hebben van het toegelaten verblijf in het buitenland, dit gelet op een andere wijze van telling van dagen van verblijf in het buitenland.

Daarenboven maakt de FPD geen melding op zijn site over het aantal toegelaten dagen verblijf in het buitenland voor een GI-genieter en al evenmin over de wijze waarop de dagen van verblijf in het buitenland voor een GI-genieter moeten geteld worden. Wat trouwens verdedigbaar is gelet op het beperkt en tevens uitstervend aantal GI-genieters. Zo waren er in februari 2020 nog slechts 2.451 GI-genieters. Daarenboven zijn de meeste hoogbejaard: een bevolkingsgroep die minder buitenlandse reizen maakt. Doch dit impliceert dat mevrouw Vaneyck terecht argumenteert dat het voor haar moeilijk te achterhalen was dat haar wijze van tellen van de dagen van verblijf in het buitenland niet correct was.

Wij hebben bovendien aan de FPD meegedeeld dat mevrouw Vaneyck deze reizen maakt in opdracht van een VZW en dus puur als vrijwilliger voor het goede doel. De reis werd immers ook volledig bekostigd door de VZW zodat zij haar beperkte bestaansmiddelen, met name het genot van een gewaarborgd inkomen, hiervoor niet diende aan te spreken.

Deze gegevens maken dat indien zij geweten had dat ze de wettelijk toegelaten termijn voor het verblijf in het buitenland zou overschreden hebben met één dag, zij van de mogelijkheid gebruik zou gemaakt hebben om een vraag te richten aan het Beheerscomité van de FPD om een uitzondering⁹ toe te staan gelet op de volgens haar uitzonderlijke omstandigheid. Het Beheerscomité diende zich dan uit te spreken of een uitzondering omwille van een uitzonderlijke omstandigheid al dan niet gerechtvaardigd was.

Dus, was zij in de overtuiging geweest dat de datum van aankomst bepalend was in plaats van de datum van terugkeer, dan zou zij wellicht hiervoor een uitzondering kunnen gevraagd (en wellicht ook gekregen) hebben.

Wij vroegen tevens aan de FPD of het in het algemeen mogelijk zou zijn om de verblijfsbewijzen en in het bijzonder de aangifte van het verblijf in het buitenland aan te passen, in die zin dat er geen

⁹ Artikel 63, 3°, KB 23 april 1969: “het verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende dagen per kalenderjaar of langer, voor zover uitzonderlijke omstandigheden dit verblijf wettigen en op voorwaarde dat het beheerscomité van de Rijksdienst voor pensioenen hiertoe de toelating heeft verleend.”

interpretatie meer mogelijk is (bijvoorbeeld *datum van aankomst* in België in plaats van *datum van terugkeer*).

Wij wezen de FPD er ook op dat de gevolgen van een verkeerde interpretatie groot zijn gelet op de strafmaat die hier opgelegd wordt door de overtreding.

De FPD volgde onze argumentatie niet. Wij citeren het antwoord: *“Aangezien mevrouw in het totaal meer dan 29 dagen in het buitenland verbleef (de dag van vertrek en aankomst inbegrepen), vervalt het recht op het gewaarborgd inkomen tijdens elke maand waarin zij in het buitenland verbleef. Concreet zijn dit de maanden maart, augustus en september 2019. (op basis van artikel 63 van het Koninklijk besluit van 29 april 1969 houdende algemeen reglement betreffende het gewaarborgd inkomen voor bejaarden).*

Voor alle duidelijkheid gelden “dagen” in de GI wetgeving ook altijd als kalenderdagen. In de IGO wetgeving die recenter is, werd dit meer gepreciseerd, waarschijnlijk om verwarring met het begrip ‘werkdagen’ in bepaalde andere wetgeving te onderscheiden.

De datum van terugkeer slaat uiteraard op de terugkeer in België. In de mail in bijlage wordt eveneens gemeld: “Gelieve in bijlage het bewijs te vinden dat mevrouw Vaneyck terug in het land is sinds 1/9/2019. Zij was 3 weken in Afrika om te vergaderen met priorijen die deel uitmaken van haar congregatie”. Hier blijkt dat zij de terugkeer op 1/9/2019 ook zo interpreteren. Het vertrek in het buitenland is trouwens verschillend aan de terugkeer in België. Een wijziging aan het formulier is niet voorzien.

Mevrouw Vaneyck heeft voorafgaandelijk geen toelating aan het Beheerscomité gevraagd voor een verblijf in het buitenland gedurende dertig al dan niet opeenvolgende dagen per kalenderjaar of langer, voor zover uitzonderlijke omstandigheden dit verblijf wettigen en op voorwaarde dat het beheerscomité van de Federale Pensioendienst hiertoe de toelating heeft verleend. (de toelating werd niet verleend om langer naar het buitenland te gaan).

Het ligt inderdaad altijd gevoelig als de overschrijding heel miniem is en dit geeft aanleiding tot interpretaties van de wetgeving om tegemoet te komen aan het verlies aan uitkering van betrokkene. De verhouding overschrijding van de 29 dagen tegenover de schuld is in dit geval groot, maar hier geldt de wetgeving helaas zoals voor iedereen.”

Wel heeft de FPD ons meegedeeld dat hij zou overwegen om de aanduiding op het verblijfsbewijs aan te passen (datum van terugkeer naar datum van aankomst).

Het feit dat de FPD overweegt om het verblijfsbewijs aan te passen met betrekking tot de “datum van terugkeer” in “datum van aankomst” geeft ons inziens aan dat hij zelf ook inziet dat er meer dan één interpretatie mogelijk is voor de term “terugkeer”.

Doch hij wenst deze mogelijke interpretatie niet verder door te trekken voor de schorsing van het Gewaarborgd Inkomen in het dossier van mevrouw Vaneyck.

Merk ook nog op dat mevrouw Vaneyck op haar klacht aan de klachtendienst van de FPD een foutief antwoord kreeg. De klachtendienst had het over een maximumverblijf van 26 dagen in het buitenland. Er is in de wetgeving geen sprake van een maximumverblijf van 26 dagen in het buitenland.

Verder is het duidelijk dat de wetgeving GI niet gelijklopend is aan de wetgeving met betrekking tot de IGO.

Zo is er een verschil voor wat betreft de sanctie (schorsing) bij overschrijding van het maximumverblijf in het buitenland (bij overschrijding van het maximumverblijf schorsing van elke kalendermaand tijdens dewelke niet ononderbroken in België verbleven in geval van GI en schorsing van elke maand waarin niet ononderbroken in België verbleven vanaf de maand van overschrijding van maximumverblijf bij IGO).

Bovendien spreekt de wetgeving GI over dagen en de wetgeving IGO over kalenderdagen. Doch zowel de wetgeving op IGO als deze op het GI hebben dezelfde doelstelling, met name aan 65-plussers met een pensioen dat een bepaald grensbedrag niet overschrijdt en die over beperkte financiële middelen beschikken een bijstandsuitkering verschaffen.

Een verduidelijking met betrekking tot de interpretatie van de wetgeving en een aanpassing en

harmonisatie van artikel 63 van het KB van 23 april 1969 en artikel 42 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001 (IGO) is aangewezen.

De Ombudsman Pensioenen herinnert zijn aanbeveling om de wijze waarop de dagen van verblijf in het buitenland dienen geteld te worden duidelijk te definiëren in de wetgeving op de IGO en breidt deze aanbeveling uit tot de wetgeving op het Gewaarborgd inkomen. Tevens beveelt hij aan de wetgeving op dit punt en op het vlak van de sanctie bij overschrijding van het maximumverblijf in het buitenland in beide reglementeringen te harmoniseren.